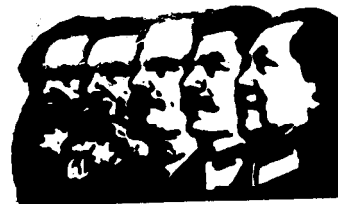

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΙΟΥΛΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 285 ΔΡΧ. 200

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η συμφωνία της Μαδρίτης είναι ένα υπόδειγμα σκοτεινής διπλωματίας και διπλωματίας της παρακμής.

Οι δύο χώρες που την υπόγραψαν ταπεινώθηκαν σε μια υπερδύναμη, καθώς ομολογούν ότι αυτή προκάλεσε τη συμφωνία τους.

Αλλά πιο πολύ βγαίνει ταπεινωμένη αυτή η υπερδύναμη γιατί προκάλεσε μια συμφωνία που δεν δεσμεύει πραγματικά σε τίποτα τους προστατευόμενούς της, δηλαδή μια συμφωνία που διαψεύδει την ηγεμονία της πάνω τους. Το παρακμιακό στη συμφωνία της

Μαδρίτης είναι ότι στερείται αληθινού περιεχομένου και ότι αποτελεί μια απατηλή παράσταση ειρήνης μπροστά στους λαούς. Την κύρια ευθύνη της απάτης έχει η ελληνική πλευρά που όμως δεν διαθέτει ούτε το ελάχιστο κύρος του υποτελή που ξεγελάει το αφεντικό του. Η ελληνική διπλωματία εδώ και καιρό δεν κάνει τίποτα το σημαντικό δίχως τη ρώσικη έγκριση. Η συμφωνία της Μαδρίτης σαν σκοτεινή και παρακμιακή είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της άλλης υπερδύναμης.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΧΡΗΣΜΟΣ

Ας παραθέσουμε λοιπόν τα σημεία της συμφωνίας για να τα έχει μπροστά του ο αναγνώστης στη διάρκεια της ανάλυσης που θα ακολουθήσει.

1. Αμοιβαία δέσμευση για την ειρήνη, την ασφάλεια και τη συνε-

χή ανάπτυξη σχέσεων καλής γειτονίας.

2. Σεβασμό της κυριαρχίας της κάθε χώρας.

3. Σεβασμό των Αρχών του Διεθνούς Δικαίου και των Διεθνών Συνθηκών.

4. Σεβασμό στα νόμιμα, ζωτικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα της κάθε χώρας στο Αιγαίο, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική κυριαρχία τους.

5. Δέσμευση αποφυγής μονομερών ενεργειών στην βάση του αμοιβαίου σεβασμού και της επιθυμίας ώστε να αποτραπούν συγκρούσεις οφειλόμενες σε παρεξήγηση, και

6. Δέσμευση διευθέτησης των διαφορών τους με ειρηνικά μέσα, στη βάση αμοιβαίας συναίνεσης και χωρίς τη χρήση βίας ή την απειλή βίας.

Στο εισαγωγικό κείμενο αυτών των σημείων αναφέρεται και εκείνο που γράψαμε παραπάνω ότι την “συνάντηση προκάλεσε η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Ολμπράιτ”.

Αν προσέξει κανείς αυτές τις διατυπώσεις θα διαπιστώσει ότι είναι έτσι διαλεγμένες που να μην αφορούν καμμία από τις αληθινές διαφορές ανάμεσα στις δύο χώρες. Δεν υπάρχει ούτε ένα σημείο που να δείχνει ότι η μια πλευρά υποχωρεί σε ένα ζήτημα και η άλλη σε ένα άλλο, όπως θα συνέβαινε σε μια πραγματική συμφωνία ειρήνης. Μερικοί λένε ότι πρόκειται για συμφωνία αρχών.

Αλλά αυτές δεν είναι αρχές που να έχουν σχέση με τις πραγματικές διαφορές. Για παράδειγμα το

συνέχεια στη σελ. 6

**ΟΧΙ ΣΤΗ
ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ
ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ**
σελ. 3

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ: ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Κορυφώνεται η επίθεση των αντιβιομηχανικών-μειοψηφικών δυνάμεων ενάντια στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

Μετά την απόφαση της Νομαρχίας για τη μη ανανέωση της άδειας λειτουργίας στην οποία αναφερθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, τώρα όλη η αντίδραση έχει πέσει πάνω στο σωματείο και στους εργάτες για να τους πείσει να υπογράψουν τη θανατική τους καταδίκη. Σ' αυτή τη φάση, είναι απαραίτητη όσο ποτέ η άμεση κινητοποίηση των εργατών.

Για να γίνει αυτό πρέπει να ξεκαθαρίσουν οι στόχοι αυτού του κινήματος και να τραβηχτεί, με την πιο μεγάλη σαφήνεια η διαχωριστική γραμμή, ανάμεσα στους εχθρούς και τους φίλους.

Το άρθρο αυτό απευθύνεται κατά κύριο λόγο στους εργάτες του εργοστασίου και θα προσπαθήσει να ξεκαθαρίσει τα ζητήματα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΛΑΣΗ

Η Δραπετσώνα για δεκαετίες ολόκληρες ήταν δύο πράγματα: το βιομηχανικό κέντρο της εργατοσύλης του Πειραιά

και η μάνα των αγωνιστών της αριστεράς.

Η άναρχη οικοδόμηση δίπλα στα εργοστάσια στην περίοδο της ανάπτυξης της χώρας, δημιούργησε πραγματικά μια γειτονιά βουτηγμένη μέσα στη βιομηχανική ρύπανση. Ο ένας λόγος γι' αυτό ήταν το χαμηλό κόστος του μεροκάματου αφού οι εργάτες δεν θα χρειαζόταν να μεταφερθούν από μακριά. Ο άλλος λόγος ήταν ότι τα μέτρα αντιρρύπανσης κόστιζαν στους καπιταλιστές και δεν εφαρμόζονταν καταστρέφοντας την υγεία των κατοίκων που επίσης στην πλειοψηφία τους ή-

ταν εργάτες και το περιβάλλον γενικότερα.

Αυτή η κατάσταση δημιουργούσε αντικειμενικά μια αντίθεση του λαού της Δραπετσώνας στη βιομηχανική ρύπανση, που όμως ποτέ δεν πήρε τη μορφή της οργανωμένης απαίτησης για το κλείσιμο των εργοστασίων παρά τις προσπάθειες διαφόρων μικροαστικών και ρεβιζιονιστικών πολιτικοϊδεολογικών ρευμάτων. Γιατί ο λαός της Δραπετσώνας μέσα από την πείρα του έβλεπε πως η ζωή του Πειραιά ήταν η βιομηχανία που έθρεψε γενιές, παρά το γεγονός πως αυτό το ψωμί ήταν πι-

κρό τόσο από τον ιδρώτα της παραγωγής, όσο και από την κάπνα και το οξύ και στο χώρο της δουλειάς και στο χώρο της δουλειάς και στο χώρο της κατοικίας όπου θα αναπλήρωνε τις δυνάμεις του.

Η ψευτοαριστερά, ιδιαίτερα μετά το '74, με κύρια μορφή της το λεγόμενο ΚΚΕ, ποτέ δεν έβαλλε το ζήτημα των μέτρων για την ανακούφιση του λαού. Ποτέ δεν έβαλε μέσα στο λαό την αντίληψη της προλεταριακής οικολογίας, την αντίληψη,

συνέχεια στη σελ. 4

